

Arrest

**nr. 100 375 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 9 januari 2009 een eerste asielaanvraag in die resulteert in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 november 2010 met nummer X waarbij wordt geweigerd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Op 6 december 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 11 december 2012, met kennisgeving op diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [C. M.] geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Gambia

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06/12/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 9 januari 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 9 januari 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 augustus 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 november 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 december 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij ze verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt die volgens haar van een vriendin is waarin deze stelt dat de betrokkene nog steeds wordt gezocht waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een vriendin van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, de inhoud terugslaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische autoriteiten, dat de brief een volledig handgeschreven document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de brief die de betrokkene naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat deze . brief hierboven reeds werd besproken, dat de brief van de advocaat ingaat op een mogelijke herbesnijdenis van de betrokkene naar aanleiding van de geboorte van het kind van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat het kind van de betrokkene geboren werd op 22 augustus 2009, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op 29 november 2010, dat de betrokkene een vrees naar aanleiding van de geboorte van haar kind reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de brief ingaat op een rapport 'report female genital mutilation of women in West Africa' die bij de brief hoort, dat de brief geen bijlage bevat, dat niet geoordeeld kan worden over een rapport dat er niet is. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land di~ overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven; tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16/11/2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: “Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet Schending materiële motiveringsplicht Schending artikel 3 EVRM”.

Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8]. [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen

bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10].

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. In de bestreden beslissing valt te lezen:

(...) Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de brief die betrokkene naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat deze brief hierboven reeds werd besproken, dat de brief van de

advocaat ingaat op een mogelijke herbesnijdenis van de betrokkene naar aanleiding van de geboorte van het kind van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat het kind van de betrokkene geboren werd op 22 augustus 2009, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 november 2010, dat betrokkene een vrees naar aanleiding van de geboorte van haar kind reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, (...)

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar tweede asielaanvraag - m.n. een originele handgeschreven brief van november 2012 waarin medegedeeld wordt dat verzoekende partij, omdat zij beviel van een zoontje, zal herbesneden worden igv gedwongen terugkeer naar Gambia - reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.

Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas eind november 2012 heeft ontvangen en deze documenten dus niet in haar bezit had gedurende de periode van de eerste asielaanvraag.

De stelling van de verwerende partij bevat in dit opzicht nog een tweede redeneerfout.

Het is inderdaad juist dat verzoekende partij beviel van haar zoontje in augustus 2009 en haar eerste asielprocedure afgesloten werd door Uw Raad middels een arrest in november 2010.

Uiteraard was de verzoekende partij zich ervan bewust dat zij bevallen was van een zoontje gedurende haar eerste asielaanvraag.

De verzoekende partij heeft melding gemaakt van deze geboorte tijdens het interview voor het CGVS en ook de vorige raadsman had deze geboorte vermeld in zijn verzoekschrift voor Uw Raad.

Dit impliceert echter niet dat verzoekende partij tijdens de eerste asielprocedure ook op de hoogte was van het feit dat zij door deze geboorte, waaraan zij uiteraard fysieke littekens overhoudt in de schaamstreek, opnieuw het risico loopt om herbesneden te worden igv een gedwongen terugkeer naar Gambia.

De verzoekende partij heeft pas kennis genomen van het risico op herbesnijdenis ingevolge de brief die zij eind november 2012 uit Gambia ontving.

De verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat dit risico op herbesnijdenis geen nieuw gegeven vormt in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

II.1.5. Het door verzoekende partij gearticuleerde risico op herbesnijdenis is immers hoedanook een nieuw gegeven daar dit gegeven niet onderzocht werd gedurende de eerste asielprocedure.

Ook verwerende partij kan niet anders dan erkennen dat in de eerste asielprocedure enkel het gegeven "gedwongen huwelijk" onderzocht werd en niet het risico op herbesnijdenis.

Tevergeefs zal de verwerende partij argumenteren dat dit enkel aan verzoekende partij zelf te wijten is daar zij dit evengoed kon aankaarten tijdens de eerste asielprocedure. Deze stelling is immers volledig incorrect daar de verzoekende partij op dat moment (= tijdens de eerste asielprocedure) geen kennis had van het feit dat in Gambia de herbesnijdenis wordt toegepast na de geboorte van een kind. De ratio hierbij is de infibulatie die uitgevoerd werd tijdens de besnijdenis en die teloor ging igv de geboorte van een kind, hersteld wordt.

De verzoekende partij nam slechts kennis van dit risico op herbesnijdenis igv de brief zij in de maand november 2012 ontving.

Dientengevolge is de vrees voor herbesnijdenis, een risico waarvan de verzoekende partij pas kennis nam eind november, een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

II.1.6. Zelfs in het geval de verwerende partij zou menen dat het risico op herbesnijdenis geen nieuw gegeven vormt omdat de thematiek "gedwongen huwelijk" reeds aangekaart werd tijdens de eerste asielprocedure, dan nog is de brief uit november 2012 een nieuw bewijs van een reeds gekend feit, hetgeen beantwoordt aan het begrip "nieuw gegeven" in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

(...)

Ook Uw Raad oordeelde reeds dat een nieuw bewijs van een reeds gekend feit kan gelden als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8.

Uitermate belangrijk is dat Uw Raad hierbij onderstreept dat het de verwerende partij het niet toegestaan is om middels loutere standaardmotiveringen als betrokkene had dit element reeds naar voren kunnen brengen tijdens de eerste asielaanvraag niet aanvaardt omdat dergelijke standaardmotiveringen elke toepassing van artikel 51/8 Vreemdelingenwet uitsluiten.

2.4. De bestreden beslissing stelt omtrent het attest van de chairman, waarvan verzoeker voorhoudt dat het zou aantonen dat hij afkomstig is van Myanmar "dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag".

Uit deze beoordeling kan niet anders dan afgeleid worden dat verwerende partij van oordeel is dat het stuk dateert van voor de afhandeling van de eerste asielaanvraag en dat het dan had kunnen worden voorgelegd. Blijkens het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad greep de terechtzitting plaats op 29 november 2011. Uit niets blijkt echter dat het attest van de chairman dateert van 29 november 2011 of van tevoren. Zoals verzoeker vraagt ook de Raad zich af hoe de verwerende partij zou kunnen weten dat het element reeds eerder naar voren kon worden gebracht "zonder vertaling van het betrokken stuk. Verzoeker houdt voor 'dat het stuk dateert van 29 maart 2012. Verwerende partij betwist dit in haar nota niet. Zij stelt omtrent deze concreet aangebrachte kwestie helemaal niets in haar nota, behalve het vage verweer: "De verwerende partij stelt vast dat verzoekers (sic) zich beperken tot algemeenheden en vaagheden zonder de motivering van de bestreden beslissing zelf in concreto te betwisten. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn."

2.5. De overweging in de bestreden beslissing "Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben", kan de bestreden beslissing op zich niet schragen aangezien het een dermate, stereotiepe motivering is die elke toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitsluit.

2.6. De bestreden beslissing steunt niet op deugdelijke feitenvergaring en derhalve kan de motivering evenmin deugdelijk zijn. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en de andere middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

II.1.7. Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is.

Deze stelling is dan ook onaanvaardbaar aangezien de verzoekende partij pas kennis had van dit 'nieuw element' in november 2012 en deze dus onmogelijk kon aanbrengen in de eerste asielprocedure aangezien deze afliep op 29 november 2010.

II.1.8. Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht is terug te keren naar Gambia, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM.

Terzake kan verwezen worden naar bijlage 13 quater waarmee verzoekende partij gesommeerd wordt binnen de zeven dagen het grondgebied te verlaten."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat dat de thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, die luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. "

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij wijst er, ten overvloede, op dat overeenkomstig de vigerende rechtspraak, ze in het kader van haar hierboven omschreven bevoegdheid, de naar aanleiding van de bovenstaande procedure voorgelegde "nieuwe elementen" kan onderwerpen aan een prima facie-beoordeling naar de bewijswaarde, dit teneinde na te gaan of die elementen van die aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien ze ten tijde van die eerste beoordeling zouden zijn voorgelegd. Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad, die luidt als volgt:

"Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek — een onderzoek ten gronde — te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld." (RW nr. 59.358 d.d. 6 april 2011).

Verwerende partij vervolgt dat verzoekster kennelijk voorbij gaat aan het feit dat in de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, enerzijds, de door haar voorgelegde brief geen officieel door de autoriteiten opgesteld document is, de inhoud terugslaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land te verlaten en dat er aan die motieven geen geloof gehecht kon worden tijdens de eerste asielaanvraag en anderzijds, dat de door haar advocaat aangebrachte brief ingaat op een mogelijke herbesnijdenis naar aanleiding van de geboorte van haar kind dat geboren werd op 22 augustus 2009 terwijl haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 29 november 2010 en zij die vrees tijdens de behandeling van die eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen.

Verzoekster spreekt, met haar algemeen geformuleerd betoog, waarbij zij louter verklaart wel degelijk herbesneden te worden bij terugkeer naar haar herkomstland, de motivering geenszins op aannemelijke wijze tegen.

Bovendien kon de geloofwaardigheid van de door haar advocaat aangehaald rapport niet worden nagegaan aangezien hij er slechts in zijn brief naar verwees, zonder het in bijlage toe te voegen. Verwerende partij komt hierdoor tot de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat het op haar persoonlijk betrekking heeft en dat ze een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan de daarin beschreven omstandigheden.

Verzoeksters advocaat kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat het Bestuur weigerde het hierboven aangehaalde rapport in ontvangst te nemen. Verwerende partij wenst daarenboven op te merken dat

algemene rapporten niet als nieuwe elementen, overeenkomstig de Vreemdelingenwet, kunnen worden aangenomen aangezien zij niet specifiek op verzoekster van betrekking zijn.

Om die redenen wordt besloten dat ze niet aannemelijk maakt dat, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor mensonterende handelingen in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Daaruit blijkt dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar ze stelt dat uit de motivering van de thans bestreden beslissing zou blijken dat het begrip "nieuwe elementen" in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zoals het is geïnterpreteerd en de rechtspraak en zoals het wordt gehanteerd door verwerende partij, niet zou toelaten rekening te houden met het bestaan van een reële risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Noch maakt verzoekster met haar algemeen betoog, waarbij ze louter verklaart herbesneden te zullen worden, aannemelijk dat ze zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het geval van de uitvoering van de thans bestreden beslissing. Haar beweringen, die louter hypothetisch van aard

zijn, vormen niet het begin van bewijs dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals vereist in de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad.

Verzoekster dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Beide middelen zijn ongegrond."

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht die in casu een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
 - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar derde aanvraag de volgende elementen aanbracht:

- brief van een vriendin die de verzoekende partij waarschuwt voor acties van haar man;
- brief van de raadsman van de verzoekende partij die de vrees uitdrukt dat de man van de verzoekende partij haar zal laten herbesnijden.

Tijdens het gehoor verklaarde de verzoekende partij dat haar vriendin schrijft dat ze niet veilig zal zijn in Gambia, dat zij al geforceerd werd om met haar man te huwen die drie vrouwen had en die haar bij terugkeer kwaad zal doen. Zij wijst erop dat zij een kind heeft waar zij dient voor te zorgen en dat zij niet kan geven wat het nodig heeft.

De bestreden beslissing stelt hierover:

"(...) Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt die volgens haar van een vriendin is waarin deze stelt dat de betrokkene nog steeds wordt gezocht waarbij opgemerkt moet worden dat een brief van een vriendin van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, de inhoud terugslaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische autoriteiten, dat de brief een volledig handgeschreven document betreft, dat het dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de brief die de betrokkene naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat deze . brief hierboven reeds werd besproken, dat de brief van de advocaat ingaat op een mogelijke herbesnijdenis van de betrokkene naar aanleiding van de geboorte van het kind van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat het kind van de betrokkene geboren werd op 22 augustus 2009, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op 29 november 2010, dat de betrokkene een vrees naar aanleiding van de geboorte van haar kind reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de brief ingaat op een rapport 'report female genital mutilation of women in West Africa' die bij de brief hoort, dat de brief geen bijlage bevat, dat niet geoordeeld kan worden over een rapport dat er niet is. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. (...)"

De bestreden beslissing vermeldt op kennelijk redelijke wijze dat de brief van de vriendin niet een officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt en dat de inhoud terugslaat op de reden waarom de verzoekende partij haar land verliet, motieven waaraan voorheen geen geloof werd gehecht en dat bovendien deze brief door eender wie, eender waar en eender wanneer kan zijn opgesteld. Weliswaar blijkt uit de behandeling van de vorige asielaanvraag niet dat letterlijk een vrees voor herbesnijdenis werd geuit maar blijkt duidelijk dat de verzoekende partij al wel een vrees voor slechte behandeling door haar echtgenoot aanhaalde.

In het arrest gekend onder nummer 51 785 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld:

“(…)Verzoekster wijst erop dat zij in België is bevallen van een kind. Haar echtgenoot is niet de vader zodat het een buitenechtelijk kind betreft daar de vader B.C. is. Bijgevolg zouden zowel haar leven als dat van haar kind in gevaar zijn bij een terugkeer en komt zij minstens in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Aldus heeft het CGVS “de regels van behoorlijk bestuur” geschonden.

Verzoekster betoogt dat zij niet in de mogelijkheid is om de echtscheiding aan te vragen omdat niet overal in Gambia wordt aanvaard dat de vrouw de verbreking van het huwelijk aanvraagt.

(…)

Verzoekster stelt het contact met haar thuisland te hebben verbroken uit schrik voor haar echtgenoot en vader zodat het onmogelijk is om bewijzen bij te brengen dat zij nog wordt gezocht.

(…)

Zij stelt dat zij het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat verweerder van oordeel is dat zij naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van feiten zou echter voldoende aanwijzingen bevatten dat zij bij een terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door haar land te ontvluchten zou zij eveneens zijn blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door haar terug te sturen naar haar land van herkomst zou zij slachtoffer worden van onmenselijke behandelingen. Haar echtgenoot is nog op zoek naar haar en zal geweld gebruiken.

(…)

Verzoeksters betoog dat haar echtgenoot niet de vader is van het kind waarvan zij is bevallen in België zodat haar leven en het leven van dit buitenechtelijke kind bij een terugkeer in gevaar zijn kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Zij verklaarde bij het CGVS immers uitdrukkelijk dat O.D., die volgens haar beweringen haar echtgenoot is, wel degelijk de vader is van haar kind (administratief dossier, stuk 4, p.2).

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake het voorgehouden huwelijk met O.D. Verzoekster legde bovendien blijkens de stukken van het dossier vage en weinig doorleefde verklaringen af omtrent het gedwongen huwelijk dat zij met haar echtgenoot zou hebben ondergaan. Zo antwoordde zij, gevraagd of er een verloving was: “Nee, enkel traditioneel”. Wanneer vervolgens werd gevraagd of het een traditionele verloving was, gaf zij aan: “Nee, het is alleen, je wordt naar de man gebracht en het is gedaan”. Op de vraag of er een ceremonie was, repliceerde zij: “Een beetje”. Vervolgens preciseerde zij dat de mannen daarbij naar de moskee gingen en colanoten kochten en zij gewoon thuis was. Gevraagd of er een huwelijksfeest was, antwoordde verzoekster: “Klein beetje, ze kookten een beetje” (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Redelijkerwijze dient te worden aangenomen dat een huwelijksvoltrekking voor verzoekster gepaard zou gaan met meer plichtplegingen dan dat zij louter naar het huis van haar echtgenoot werd gebracht.

(…)”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat blijkt het relaas niet aannemelijk werd bevonden, deels omwille van de inconsistente verklaringen.

Gelet op deze elementen kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook op kennelijk redelijke wijze besluiten dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partij (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). De verzoekende partij toont niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Voorts kan niet betwist worden dat haar kind is geboren voor het afsluiten van de vorige asielaanvraag en de verzoekende partij derhalve kon hetzij diende te weten dat een “herbesnijdenis” een mogelijke wraakactie kon zijn in zoverre al geloof zou kunnen worden gehecht aan de vrees die de verzoekende partij beweert te hebben voor haar echtgenoot. Dit klemmt nog meer nu de Raad in voormeld arrest al stelde: *“Van verzoekster mocht worden verwacht dat zij, in haar vermeende situatie, op welke wijze dan ook zou hebben getracht contact te houden of op te nemen met haar thuisland om te vernemen hoe haar problemen en situatie aldaar zouden zijn geëvolueerd.”*

Zoals de bestreden beslissing stelt is in casu de voorgelegde brief van een vriendin een niet door officiële autoriteiten opgesteld document dat *“dan ook door eender wie, eender waar, eender wanneer opgesteld kan zijn”*, waarbij de bestreden beslissing te kennen geeft dat geen waarde kan worden

gehecht aan een niet controleerbaar document. Het loutere feit dat de verzoekende partij een gegeven niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure, wat al niet is aangetoond, is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken, hetzij onvolledigheden aan te vullen (RvS 14 september 2005, nr. 148.882, RvS 13 december 2005, nr. 152.608). Het is niet omdat de verzoekende partij van herbesnijdenis niet heeft gesproken (maar wel had kunnen spreken) dat dit gegeven plots een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt. Evenmin maakt de beweerde maar niet aangetoonde ontvangst van de brief van de vriendin na de vorige asielprocedure van het gegeven een nieuw gegeven.

De verwijzing naar rechtspraak doet aan het voorgaande geen afbreuk nu niet wordt aangetoond dat de zaak van de verzoekende partij gelijkaardig is aan de gevallen waarnaar wordt verwezen.

Evenmin kan ingezien worden hoe de voorgelegde brief van de raadsman een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt nu deze uitleg verschaft over de voormelde brief van de vriendin en de dreiging van herbesnijdenis.

Waar de verzoekende partij in dit middel nog stelt dat zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM beperkt het onderdeel zich tot het louter poneren van een blote bewering.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet Schending materiële motiveringsplicht Schending artikel 3 EVRM Schending van het zorgvuldigheid”*.

Het middel luidt als volgt:

“II.2.1. In het kader van dit tweede middel herneemt de verzoekende partij vooreerst al hetgeen zij uiteenzette onder het eerste middel.

II.2.2. In de bestreden beslissing leest men:

(...) Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de brief die betrokkene naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat deze brief hierboven reeds werd besproken, dat de brief van de advocaat ingaat op een mogelijke herbesnijdenis van de betrokkene naar aanleiding van de geboorte van het kind van de betrokkene waarbij opgemerkt moet worden dat het kind van de betrokkene geboren werd op 22 augustus 2009, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen op 29 november 2010, dat betrokkene een vrees naar aanleiding van de geboorte van haar kind reeds naar voren heeft kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de brief ingaat op een rapport ‘report female genital mutilation of women in West Africa’, die bij de brief hoort, dat de brief geen bijlage bevat, dat niet geoordeeld kan worden over een rapport dat er niet is.

II.2.3. De raadsman van verzoekende partij heeft inderdaad een begeleidende brief opgesteld.

Deze brief is weergegeven onder randnummer I.4. en wordt ook opgenomen als stuk 3.

In deze brief wordt verwezen naar het stuk Report female genital mutilation of women in West Africa.

Onder de brief wordt melding gemaakt van dit enig (1) gevoegd stuk.

Aangezien in België vreemdelingen het recht wordt ontzegd om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het inleidend kort asielverhoor op de zetel van de verwerende partij, koos de raadsman van verzoekende partij ervoor om dit schrijven “per drager” (dit is dus mee met de asielzoeker) te laten bezorgen aan verwerende partij.

De verwerende partij heeft geweigerd om deze bijlage (die zich bevond in een groen käftje van het advocatenkantoor van de raadsman van verzoekende partij) in ontvangst te willen nemen.

De verzoekende partij wenst hierover in persoon te getuigen voor Uw Raad wanneer dit beroep behandeld wordt.

De verwerende partij liegt — andere woorden bestaan hier niet voor - wanneer zij zegt dat het stuk niet als bijlage gevoegd was.

De zinssnede dat de brief geen bijlage bevat is dus materieel incorrect.

Ook in dit opzicht strijdt de bestreden beslissing met de materiële motiveringsverplichting.

Indien de verwerende partij ter zake in haar leugen blijft volharden, vraagt de verzoekende partij Uw Raad de verwerende partij te sommen een schriftelijk verklaring over te leggen, opgesteld door de ambtenaar die zagezegd vaststelde dat deze bijlage niet gevoegd was.

De verzoekende partij zal in dat geval strafklacht neerleggen tegen deze liegende ambtenaar. Het kan immers onmogelijk getolereerd worden dat verwerende partij leugenachtige verklaringen formaliseert in de tekst van de bestreden beslissing.

Liegen - liever oneerlijk dan moe - om niet te moeten motiveren over dit stuk is immers onaanvaardbaar.

II.2.5. Zelfs indien deze bijlage niet gevoegd geweest was, hetgeen dus niet het geval is, dan nog had de verwerende partij de moeite kunnen nemen om dit stuk op te vragen bij de raadsman van verzoekende partij.

Het stuk werd vernoemd in de tekst en werd nogmaals expliciet vermeld als enige bijlage.

Alle contactgegevens van de raadsman van verzoekende partij staan vermeld op de brief - het was en is dus zeker mogelijk om kopie van dit stuk bij de raadsman van verzoekende partij op te vragen.

Ook in dit geval is het niet onderzoeken van dit stuk niet aanvaardbaar, dit stuk kon sowieso immers perfect bekomen worden. Ook het adagium liever lui dan moe is in deze niet aanvaardbaar."

2.2.2. De verwerende partij heeft haar opmerkingen verwerkt samen met haar bespreking van het eerste middel.

2.2.3. In het tweede middel verwijt de verzoekende partij de begeleidende brief van de raadsman van de verzoekende partij niet in aanmerking te hebben genomen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar hetgeen uiteengezet werd bij de bespreking van het eerste middel over de materiële motiveringsplicht en artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dient de Raad te herhalen dat het kennelijk redelijk is dat de verwerende partij hier toe besluit nu de brief van de vriendin geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals is uiteengezet.

Waar de verzoekende partij stelt dat het rapport waarnaar haar brief verwijst wel was toegevoegd en overhandigd, wordt deze bewering niet aangetoond. Ten overvloede doet het bestaan van een rapport geen afbreuk aan het gegeven dat een vrees voor herbesnijdenis in de vorige asielprocedure had kunnen meegedeeld worden nu haar kind geboren werd in 2009.

Het betoog van de verzoekende partij faalt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken (ook wat de bespreking over het eerste middel betreft) zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN